A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2007. április 26.*

A C-392/05. sz. ügyben,

az EK 234. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Symvoulio tis Epikrateias (Görögország) a Bírósághoz 2005. június 30-án érkezett, 2005. október 31-i határozatával az előtte

Georgios Alevizos

és

az **Ypourgos Oikonomikon**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (negyedik tanács),

tagjai: K. Lenaerts tanácselnök (előadó), Juhász E., R. Silva de Lapuerta, J. Malenovský és T. von Danwitz bírák,

* Az eljárás nyelve: görög.

főtanácsnok: J. Kokott,
hivatalvezető: L. Hewlett főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2006. december 14-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– G. Alevizos képviseletében P. Damouli Dikigoros,

– a görög kormány képviseletében M. Apessos, I. Bakopoulos és K. Boskovits, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Közösségek Bizottsága képviseletében D. Triantafyllou, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2007. január 25-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az 1989. november 23-i 89/604/EGK tanácsi irányelvvel (HL L 348., 28. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 140. o.) módosított, a magánszemélyek személyes tulajdonának valamely tagállamból történő végleges behozatalára alkalmazandó adómentességekről szóló, 1983. március 28-i 83/183/EGK tanácsi irányelv (HL L 105., 64. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 117. o.; a továbbiakban: 83/183 irányelv) 6. cikkének értelmezésére irányul.

2 A jelen kérelem előterjesztésére G. Alevizos és az Ypourgos Oikonomikon (pénzügyminisztérium) között jövedéki adó és egy különleges egyszeri gépjármű-nyilvántartásba-vételi kiegészítő adó (a továbbiakban: különleges nyilvántartásba-vételi adó) tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében került sor, amely adókat egy személyes használatra szolgáló gépjármű Olaszországból Görögországba történő végleges behozatala során szabtak ki G. Alevizosszal szemben.

Jogi háttér

A közösségi szabályozás

A 83/183 irányelv

3 A 83/183 irányelv első és második preambulumbekezdésének szövege a következő:

„mivel annak érdekében, hogy a tagállamok népei jobban tudatában legyenek az Európai Közösség létezésének, a magánszemélyek számára további előnyös intézkedéseket kell hozni azért, hogy a Közösségben a hazai piacon fennállókhoz hasonló feltételeket hozzanak létre;

mivel különösen a magánszemélyek személyes tulajdonának egyik tagállamból a másik tagállamba történő behozatalára vonatkozó adóakadályok olyanok, hogy azok gátolják a személyek szabad mozgását a Közösségen belül; mivel ezért ezen akadályokat adómentességek bevezetésével a lehető legnagyobb mértékben fel kell számolni".

4 A 83/183 irányelv 1. cikkének (1) bekezdése szerint az ebben az irányelvben meghatározott feltételekre és esetekre is figyelemmel minden tagállam „mentesíti a magánszemélyek által valamely más tagállamból véglegesen behozott személyes vagyontárgyat a forgalmi adótól, a jövedéki adótól és egyéb, az ilyen vagyontárgyra általánosságban alkalmazott fogyasztási adóktól."

5 Ugyanezen 1. cikk (2) bekezdése értelmében:

„Az országon belül ilyen vagyontárgy használatával összefüggő különleges és/vagy időszakos vámok és adók, mint például a gépjármű-bejelentési díjak, útadók és televíziós díjak nem tartoznak ezen irányelv hatálya alá."

6 A 83/183 irányelv 2. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Ezen irányelv alkalmazásában a „személyes vagyontárgy": az érintett személyek személyes használatát vagy háztartásuk szükségleteit szolgáló vagyontárgy. Az ilyen vagyontárgy jellegénél vagy mennyiségénél fogva nem tükrözhet semmilyen kereskedelmi érdeket, és azt nem szánhatják a 77/388/EGK irányelv [...] 4. cikke értelmében gazdasági tevékenységre. [...]

(2) Az (1) cikkben előírt mentességet olyan személyes vagyontárgyra adják meg:

[...]

b) amelyet az érintett személy ténylegesen használt a tartózkodási hely megváltoztatása vagy a másodlagos lakóhely létrehozása előtt[. T]énylegesen használt motorhajtású járművek (beleértve azok pótkocsiját), lakókocsik, lakóautók, szabadidős célú vízi járművek és sportcélú légi járművek esetében a tagállamok előírhatják, hogy az érintett személynek azokat a tartózkodási hely megváltoztatása előtt legalább hat hónapja használnia kellett.

[...]"

7 A „szokásos tartózkodási hely" fogalmát a 83/183 irányelvnek „[a] tartózkodási hely meghatározására vonatkozó általános szabályokról" szóló 6. cikke (1) bekezdése a következőképpen határozza meg:

„Ezen irányelv alkalmazásában »szokásos tartózkodási hely«: az a hely, ahol a személy általában él, azaz minden naptári évben legalább 185 napot tartózkodik személyes és foglalkozási kötődések vagy – foglalkozási kötődéssel nem rendelkező személy esetében – olyan személyes kötődések miatt, amelyek szoros kapcsolódást mutatnak a személy és a között a hely között, ahol él.

Olyan személy esetében azonban, akinél a foglalkozási és a személyes kötődések különböző helyhez kapcsolódnak, és aki ebből következően két vagy több tagállamban különböző helyeken él, a szokásos tartózkodási helynek a személyes kötődései szerinti helyet kell tekinteni, feltéve hogy az adott személy ide rendszeresen visszatér. Ez utóbbi feltételt nem szükséges teljesíteni azon esetben, ha a személy egy határozott idejű feladat elvégzése érdekében lakik valamelyik tagállamban. Valamely egyetemre vagy iskolába való járás nem utal a szokásos tartózkodási hely áthelyezésére."

8 A 83/183 irányelv 7. cikke (1) bekezdésének a) pontja szerint az 1. cikkben előírt mentességet a magánszemély által szokásos tartózkodási helye áthelyezésekor behozott személyes vagyontárgya tekintetében adják meg.

A 92/12/EGK irányelv

9 A jövedékiadó-köteles termékekre vonatkozó általános rendelkezésekről és e termékek tartásáról, szállításáról és ellenőrzéséről szóló, 1992. február 25-i 92/12/EGK tanácsi irányelv (HL L 76., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 179. o.) harmadik, negyedik és huszadik preambulumbekezdése szerint:

„mivel meg kell határozni a jövedéki termék fogalmát; mivel csak a [helyesen: minden tagállamban] ilyenként kezelt termékre vonatkozhatnak a közösségi rendelkezések; [...]

mivel a belső piac létrehozásának és működésének biztosítása érdekében a jövedéki adó felszámíthatóságának minden tagállamban azonosnak kell lennie;

[...]

mivel az importra rakódó adók elvének eltörlése eredményeként már nem alkalmazhatók az importra vonatkozó mentességekről és kedvezményekről szóló rendelkezések a tagállamok között; mivel e rendelkezéseket el kell törölni, és az érintett irányelveket ennek megfelelően módosítani szükséges".

10 A 92/12 irányelv, 1. cikkének (1) bekezdése szerint, „rögzíti az olyan jövedéki adó és egyéb közvetett adók alá tartozó termékekre vonatkozó rendelkezéseket, amelyeket közvetlen vagy közvetett módon az ilyen termék fogyasztására vetnek ki, kivéve a hozzáadottérték-adót és a Közösség által megállapított adókat."

11 A 92/12 irányelv 3. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Ezen irányelv közösségi szinten a megfelelő irányelvek által meghatározott következő termékekre vonatkozik:

– ásványolajok,

– alkohol és alkoholtartalmú italok,

– dohánygyártmányok."

12 A 92/12 irányelv 23. cikkének (3) bekezdése értelmében:

„1992. december 31-én a következő irányelvek jövedéki adóra vonatkozó rendelkezéseinek hatálya szűnik meg:

[...]

– a 83/183/EGK irányelv [...],

[...]"

A nemzeti szabályozás

13 A 83/183 irányelv rendelkezéseit az 1985. március 8-i D.264/23. sz. pénzügyminiszteri rendelet (FEK B' 139/18.3.1985) ültette át a görög jogba. E rendelet helyébe az 1988. március 1-jei D.245/11 pénzügyminiszteri rendelet (FEK B' 195/6.4.1988, a továbbiakban: D.245/11. sz. rendelet) lépett.

14 A D.245/11. sz. rendelet, 1. cikkének (1) bekezdése szerint, „meghatározza azokat az eseteket, amikor a magánszemélyek személyes vagyontárgyainak behozatala mentesül a vám- és egyéb adófizetési kötelezettségek alól."

15 A D.245/11. sz. rendeletnek a Bíróság C-9/92. sz., Bizottság kontra Görögország ügyben 1993. augusztus 2-án hozott ítéletét (EBHT 1993., I-4467. o.) követően meghozott 2187/1994. sz. törvény (FEK A' 16) 15. cikke által módosított 2. cikke (1) bekezdésének c) pontja átveszi a szokásos tartózkodási hely fogalmának a 83/183 irányelv 6. cikkének (1) bekezdése szerinti meghatározását.

16 A D.245/11. sz. rendelet 3. cikkének (1) bekezdése megfogalmazza a szokásos tartózkodási helyüket egy másik tagállamból Görögországba áthelyező természetes személyek által behozott személyes vagyontárgyak vám- és adómentességének elvét.

17 A D.245/11. sz. rendelet 8. fejezetének 25. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A jelen rendelet 3. cikkében előírt mentességet olyan görög állampolgár által behozott személyes vagyontárgyakra adják meg, akinek szokásos tartózkodási helye

Görögországban van, és munkavégzés céljából külföldre távozott, ahol legalább egymást követő két (2) évig tartózkodott, és munkaviszony keretében vagy más formában dolgozott, és foglalkoztatásának befejezése után végleges letelepedés céljából visszatér Görögországba.

2. Az előző bekezdésben említett személyek közé tartoznak a görög köztisztviselők (a diplomatákat is beleértve), igazságügyi alkalmazottak, a fegyveres erők, a biztonsági testületek és a kikötői őrség tisztjei, tisztesei és katonái, akik egymást követő két (2) évig tartózkodnak külföldön kizárólag a szolgálatteljesítés érdekében, és akik annak befejeződésekor áthelyezés céljából vagy véglegesen visszatérnek Görögországba."

18 Az adómentességek és egyéb rendelkezések hatályon kívül helyezéséről szóló 2459/1997. sz. törvény (FEK A' 17) 6. cikkének (13) bekezdése többek között hatályon kívül helyezte a D.245/11. sz. rendelet 25. cikkét „a külföldön dolgozó görögök személyes vagyontárgyaira vonatkozó mentességgel kapcsolatban, de kizárólag a közlekedési eszközöket illetően". Ugyanezen rendelkezés szerint „[a]z 1996. december 31-én a fent említett személyek birtokában lévő, utasszállításra szolgáló járművek esetében a jelen törvénynek a *Görög Köztársaság Hivatalos Lapjában* való közzétételét követő hat (6) hónapban történő vámkezelése során a jövedéki adót a módosított 1882/1990. sz. törvény 37. cikkében meghatározott együtthatók alapján kell kiszámítani". E rendelkezés 1997. január 1-jén lépett hatályba. Az említett 6. cikk (13) bekezdése által előírt határidőt a 2523/1997. sz. törvény (FEK A' 179) 32. cikkének (1) bekezdése 1997. december 31-ig meghosszabbította.

19 A 92/12 irányelv rendelkezéseit a kőolajtermékekre, az etilalkoholra és alkoholtartalmú italokra, valamint dohánygyártmányokra vonatkozó adózási szabályoknak és

egyéb rendelkezéseknek a közösségi joggal való harmonizálásáról szóló 2127/1993. sz. törvény (FEK A' 48) ültette át a görög jogba.

20 A 2127/1993. sz. törvény 75. cikke szerint:

„Az EGK-Szerződés 9. és 10. cikkében előírt feltételeknek megfelelő gépjárművek és motorkerékpárok után, amelyeket a Közösség egy másik tagállamából küldenek vagy szállítanak az országba, a Görögország területén gyártott vagy oda behozott megfelelő gépjárművekre megállapított jövedéki adót kell megfizetni."

21 Ugyanezen törvény 83. cikke szerint:

„A harmadik országból véglegesen behozott járművekre vonatkozó hatályos releváns rendelkezésekben szabályozott teljes vagy részleges jövedékiadó-mentességet ugyanazon feltételekkel a 75. cikkben szereplő járművekre is alkalmazni kell."

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

22 G. Alevizost, a görög légierő tisztjét a görög védelmi miniszter rendeletével 1995. július 12-től 1997. augusztus 8-ig a dél-európai szövetséges erők nápolyi (Olasz-

ország) főparancsnokságához osztották be, ahol az Észak-atlanti Szerződés Szervezetének (NATO) alkalmazásában állt. A légierő általános vezérkari főnöke határozattal jóváhagyta G. Alevizos házastársának és két gyermekének költözését szolgálati költségen.

23 Ezen állásra meghatározott szolgálati idő leteltével a Görög Köztársaság nápolyi főkonzulátusa visszatérési igazolást adott ki G. Alevizos és családtagjai részére, amelyben G. Alevizost a D.245/11. sz. rendelet 8. fejezetének hatálya alá tartozó személynek minősítette.

24 Ehhez az igazoláshoz csatolták az érdekelt nyilatkozatát, amely szerint ez utóbbi személyes használat céljából be kíván hozni Görögországba egy Mercedes márkájú, E 200 típusú (gyártási év: 1996) gépjárművet, amelyet Németországban vásárolt 1996. december 17-én, és ezt követően december 23-án vett birtokba.

25 Görögországba történő visszatérésekor G. Alevizos az eleusinai vámhivatalnál behozatali nyilatkozatot tett e gépjárműre vonatkozóan.

26 Az említett hivatal 1997. augusztus 28-i határozatával 4 136 413 GRD összeg megfizetésére kötelezte G. Alevizost a 2127/1993. sz. törvény 75. cikkében előírt jövedéki adó címén, amely összeg kiszámítása a 2459/1997. sz. törvény 6. cikkének (13) bekezdése értelmében az akkor hatályos 1882/1990. sz. törvény 37. cikkében meghatározott mérsékelt együttható alapján történt. Ugyanezen határozatával 1 470 775 GRD összeg megfizetésére is kötelezte az érdekeltet különleges nyilvántartásba-vételi adó címén a 2367/1953. sz. törvény 15. cikkének (7) bekezdése alapján.

27 G. Alevizos, miután megfizette a tőle jövedéki adó és különleges nyilvántartásba-vételi adó (a továbbiakban: alapügyben szereplő adók) címén követelt összegeket, keresetet nyújtott be az adófizetési kötelezettséget megállapító 1997. augusztus 28-i határozat ellen a Dioikitiko Protodikeio Athinonhoz (athéni elsőfokú közigazgatási bíróság), amely e határozatot részben megváltoztatta annyiban, hogy a rendeltetés-szerű használat során történő kopás miatt levonandó százalékot megnövelte.

28 G. Alevizos e határozat ellen fellebbezést nyújtott be a Dioikitiko Efeteio Athinonhoz (athéni fellebbviteli közigazgatási bíróság).

29 Ez utóbbi bíróság az elsőfokú határozatot helybenhagyva úgy vélte, hogy G. Alevizos nápolyi tartózkodása határozott idejű szolgálati kiküldetés volt, és a NATO-nál ebben a városban betöltött állás idején a 83/183irányelv 6. cikkének (1) bekezdése és

a D.245/11. sz. rendelet 2. cikke szerinti szokásos tartózkodási helye Görögországban maradt, ahol személyes és szakmai érdekeinek állandó központja található, annak ellenére, hogy családtagjai elkísérték őt Olaszországba.

30 A Dioikitiko Efeteio Athinon ezért úgy ítélte meg, hogy G. Alevizos ügyére nem a D.245/11. sz. rendelet 3. cikke, hanem ugyanezen rendelet 25. cikkének (1) és (2) bekezdése, és az említett 25. cikk rendelkezéseit 1997. január 1-jével hatályon kívül helyező, 2459/1997. sz. törvény 6. cikkének (13) bekezdése vonatkozik.

31 G. Alevizos keresetet nyújtott be a kérdést előterjesztő bírósághoz a Dioikitiko Efeteio Athinon ítéletének megsemmisítése iránt.

32 A Symvoulio tis Epikrateias, mivel kétségei voltak a tekintetben, hogy hogyan értelmezendő a „szokásos tartózkodási hely" 83/183 irányelv 6. cikkének (1) bekezdése szerinti fogalma, akként határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjeszti a Bíróság elé:

„A köztisztviselőkre és a fegyveres erők, a biztonsági testületek és a kikötői őrség tisztjeire, tiszteseire és katonáira kiterjed-e, más munkavállalókhoz hasonlóan, a

83/183/EGK tanácsi irányelv 6. cikke rendelkezéseinek hatálya, és így szerezhetnek-e „szokásos tartózkodási helyet" valamely más országban, ahol határozott idejű szolgálati kiküldetés teljesítése végett naptári évenként legalább 185 napot tartózkodnak, vagy pedig – e másik országba szóló kiküldetésük idején is – szokásos tartózkodási helyük továbbra is Görögországban van, függetlenül attól, hogy személyes és foglalkozási kötődéseiket e másik országba helyezték át?"

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

33 A kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keres választ, úgy értelmezendő-e a 83/183 irányelv 6. cikkének (1) bekezdése, hogy valamely tagállam köztisztviselőinek, fegyveres erői, biztonsági testületei és kikötői őrsége tagjainak, akik családtagjaikkal együtt évenként legalább 185 napot egy másik tagállam területén tartózkodnak határozott idejű szolgálati kiküldetés teljesítése céljából, az említett 6. cikk (1) bekezdése szerinti szokásos tartózkodási helye e kiküldetés ideje alatt e másik tagállamban van-e, vagy pedig ellenkezőleg, továbbra is az első tagállamban marad.

34 E kérdés megválaszolása előtt azt kell vizsgálni, hogy a 83/183 irányelv az alapügyben alkalmazható-e.

A 83/183 irányelv alkalmazhatóságáról

35 A 83/183 irányelv időbeli hatályával kapcsolatban elsőként a görög kormány érvelését kell megvizsgálni, amely szerint ezen irányelv jövedéki adóval kapcsolatos

rendelkezései a 92/12 irányelv értelmében már nem voltak alkalmazhatók akkor, amikor G. Alevizos Olaszországból behozta a gépjárművet Görögországba.

36 E vonatkozásban emlékeztetni kell rá, hogy a 92/12 irányelv 3. cikkének (1) bekezdése három csoportba tartozó termékek kimerítő felsorolásával határozza meg az irányelv tárgyi hatályát, amelyek az említett irányelv harmadik preambulumbekezdéséből következően megfelelnek a „minden tagállamban" jövedékiadó-köteles termékekként kezelt termékeknek. Ebben a felsorolásban a gépjárművek nem szerepelnek, ezek tehát nem tartoznak ezen irányelv hatálya alá.

37 Amint arra a főtanácsnok indítványának 33. és 34. pontjában rámutatott, különösen a jogbiztonsággal kapcsolatos okok miatt nem megengedhető, hogy a 92/12 irányelv egy adott rendelkezése – a jelen esetben 23. cikkének (3) bekezdése – vonatkozásában a jogalkotó erre irányuló bármilyen kifejezett utalása nélkül elismerést nyerjen, hogy annak hatálya szélesebb, mint amit ezen irányelv esetében annak 3. cikke (1) bekezdése általánosságban megállapított.

38 Továbbá, míg a 92/12 irányelv 3. cikkének (1) bekezdésében felsorolt termékek esetében az irányelv által a belső piac létrehozásának és működésének biztosítása érdekében a jövedéki adó felszámíthatósága feltételeinek egységesítésével véghezvitt harmonizáció (lásd ugyanezen irányelv negyedik preambulumbekezdését, valamint a Bíróság C-296/95. sz., EMU Tabac és társai ügyben 1998. április 2-án hozott ítéletének [EBHT 1998., I-1605. o.] 22. pontját, C-325/99. sz., Van de Water ügyben

2001. április 5-én hozott ítéletének [EBHT 2001., I-2729. o.] 39. pontját és a C-240/01. sz., Bizottság kontra Németország ügyben 2004. április 29-én hozott ítéletének [EBHT 2004., I-4733. o.] 36. pontját) lehetővé teszi a kettős adóztatás elkerülését a tagállamok között, és ezért a 83/183 irányelv jövedéki adóval kapcsolatos behozatali mentességekre vonatkozó rendelkezéseinek alkalmazását e termékek esetében szükségtelenné teszi (lásd a 92/12 irányelv huszadik preambulumbekezdését), egyéb termékek esetében azonban nem ez a helyzet.

39 A 92/12 irányelv által annak 3. cikke (1) bekezdésében felsorolt termékek vonatkozásában létrehozotthoz hasonló közösségi harmonizációs intézkedés hiányában ugyanis ezen egyéb termékek esetében a közösségen belüli viszonylatban fennáll a kettős adóztatás veszélye, amint arra a főtanácsnok indítványának 37. pontjában rámutatott. A belső piac megvalósítására irányuló célkitűzés fényében ez a veszély igazolja a 83/183 irányelv e termékek esetében alkalmazandó adómentességekre vonatkozó rendelkezéseinek hatályban tartását.

40 Következésképpen a 92/12 irányelv 23. cikkének (3) bekezdése, amely szerint 1992. december 31-én a 83/183 irányelv jövedéki adóra vonatkozó rendelkezéseinek hatálya megszűnik, e rendelkezésekre csak annyiban vonatkozik, amennyiben azok a 92/12 irányelv 3. cikkének (1) bekezdésében felsorolt három termékcsoportot érintik. A 92/12 irányelv hatálya alá nem tartozó egyéb termékek, például gépjárművek vonatkozásában az említett rendelkezések tehát ezen időpontot követően is alkalmazandók maradtak.

41 Másodsorban, a 83/183 irányelv személyi hatályát illetően azt kell vizsgálni, hogy amint azt a görög kormány állítja, az kizárólag az EK 39. cikk értelmében vett munkavállalók által behozott vagyontárgyakra terjed-e ki, kizárva a közszolgálatok olyan tisztviselői, mint G. Alevizos általi behozatalokat.

42 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a 83/183 irányelvet az EK-Szerződés 99. cikke (jelenleg 93. cikke) alapján fogadták el. E rendelkezés feljogosítja az Európai Közösségek Tanácsát arra, hogy rendelkezéseket fogadjon el többek között a jövedéki adók formáira vonatkozó nemzeti jogszabályok olyan mértékű harmonizálására, amennyire az ilyen harmonizáció a belső piac megteremtéséhez és működéséhez szükséges (a fent hivatkozott Bizottság kontra Németország ügyben hozott ítélet 35. pontja).

43 Továbbá, a 83/183 irányelv első és második preambulumbekezdésének, valamint 1. és 2. cikkének összefüggő rendelkezéseiből az következik, hogy ezen irányelvet a „magánszemélyek" érdekében fogadták el, a „személyek" Közösségen belüli szabad mozgása javításának céljából, hogy ezáltal is erősítsék bennük a Közösséghez tartozás érzését, valamint hogy az irányelv ezért meg kívánja könnyíteni „az érintett személyek személyes használatát vagy háztartásuk szükségleteit szolgáló vagyontárgyként" meghatározott személyes vagyontárgyak behozatalát.

44 Ezért a 83/183 irányelv személyi hatályát nem lehet az EK 39. cikk értelmében vett munkavállalókra leszűkíteni, sem pedig ezek közül kizárni a tagállami közszolgálatban foglalkoztatott személyeket.

45 Következésképpen egy olyan helyzet, mint amelyben G. Alevizos van, a 83/183 irányelv személyi hatálya alá tartozik.

46 Harmadsorban a 83/183 irányelv tárgyi hatályát kell megvizsgálni az alapügyben szereplő adók vonatkozásában.

47 A 83/183 irányelv 1. cikkének (1) bekezdése értelmében e rendelkezés „a magánszemélyek által valamely más tagállamból véglegesen behozott személyes vagyontárgyat" mentesíti többek között „a jövedéki adótól és egyéb, az ilyen vagyontárgyra általánosságban alkalmazott fogyasztási adóktól."

48 A jelen esetben az alapügyben szereplő adók egyike az alkalmazandó nemzeti jog értelmében „jövedéki adónak" minősül (lásd a jelen ítélet 26. pontját), és ezért elvileg a 83/183 irányelv 1. cikkének (1) bekezdésében előírt adómentesség hatálya alá tartozik. Mivel azonban az adónem nemzeti jog szerinti elnevezése önmagában nem döntő (lásd a C-365/02. sz. Lindfors-ügyben 2004. július 15-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-7183. o.] 24. pontját), a kérdést előterjesztő bíróságnak azt kell vizsgálnia, hogy ez az adó úgy tekinthető-e, mint amely fő szabály szerint egy személyes használatra szolgáló gépjármű másik tagállamból Görögországba történő végleges behozatala esetén fizetendő, amint azt az említett 1. cikk (1) bekezdése megköveteli.

49 Az érdekelt által ugyancsak kifogásolt különleges nyilvántartásba-vételi adóval kapcsolatban (lásd a jelen ítélet 26. pontját) emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint ahhoz, hogy a kérdéses adó a 83/183 irányelv 1. cikkének (1) bekezdésében előírt adómentesség hatálya alá tartozzon, az alkalmazandó nemzeti jogszabályok értelmében a behozatalhoz kapcsolódó adónak kell lennie. Ellenkező esetben viszont, ha a kérdéses adóra vonatkozó nemzeti jogszabályok alapján az annak keletkezése szempontjából meghatározó tényező nem a behozatal ténye, hanem más körülmény, például a gépjármű nemzeti területen történő első forgalomba helyezése vagy használatba vétele, akkor az említett adó nem tartozik a 83/183 irányelv 1. cikke (1) bekezdésének hatálya alá (lásd a C-387/01. sz. Weigel-ügyben 2004. április 29-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-4981. o.] 47. pontját, a fent hivatkozott Lindfors-ügyben hozott ítélet 26. pontját és a C-138/04. sz., Bizottság kontra Dánia ügyben 2005. június 16-án hozott ítélet [az EBHT-ban nem tették közzé] 13. pontját).

50 Mivel a Bíróság tudomására hozott iratok alapján semmi nem utal arra, hogy (az alapügyben szereplő) különleges nyilvántartásba-vételi adó esetében mi a meghatározó tényező, a releváns nemzeti jogszabályok alapján és az előző pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat fényében a kérdést előterjesztő bíróságnak kell elvégeznie a szükséges vizsgálatokat.

51 A fentiekből következik, hogy az alapügyben szereplőhöz hasonló jövedéki adók a 83/183 irányelv 1. cikkének (1) bekezdésében előírt adómentesség hatálya alá tartoznak, amennyiben megállapítást nyer – aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata –, hogy azokat általában személyes használatra szolgáló gépjármű magánszemély általi, másik tagállamból történő végleges behozatalakor alkalmazzák. Az alapügyben szereplőhöz hasonló különleges egyszeri gépjárműnyilvántartásba-vételi kiegészítő adó szintén az említett 1. cikk (1) bekezdésének hatálya alá tartozik, amennyiben megállapítást nyer – aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata –, hogy az önmagában a gépjármű behozatalának tényéhez kapcsolódik.

52 Ha megállapítást nyer, hogy az alapügyben szereplő adók a 83/183 irányelv 1. cikkének (1) bekezdésében előírt adómentesség hatálya alá tartoznak, akkor felmerül ezen irányelv 6. cikke (1) bekezdése értelmezésének kérdése.

A 83/183 irányelv 6. cikke (1) bekezdésének értelmezéséről

53 E tekintetben egyrészt emlékeztetni kell arra, hogy preambulumbekezdései értelmében a 83/183 irányelv célja, amelynek fényében kell a feltett kérdést megválaszolni, a magánszemélyek Közösségen belüli szabad mozgásának elősegítése. A személyes vagyontárgyak egyik tagállamból a másikba történő behozatalára vonatkozó adóakadályok megszüntetése ilyen tekintetben különösen szükségesnek bizonyul a Közösségben a hazai piacon fennállókhoz hasonló feltételek létrehozása érdekében (lásd megfelelően a C-262/99. sz. Louloudakis-ügyben 2001. július 12-én hozott ítélet [EBHT 2001., I-5547. o.] 58. pontját).

54 Másrészt, az egyes szállítóeszközök valamely tagállamba egy másik tagállamból történő ideiglenes behozatalának Közösségen belüli adómentességéről szóló, 1983. március 28-i 83/182/EGK tanácsi irányelv (HL L 105., 59. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 112. o.) 7. cikkével kapcsolatban, amely a szokásos tartózkodási hely fogalmát a 83/183 irányelv 6. cikkében használt megfogalmazáshoz hasonlóan határozza meg, a Bíróság megállapította, hogy e fogalom meghatározásának feltételei egyaránt vonatkoznak az érintett személy adott helyhez kapcsolódó foglalkozási és személyes kötődésére, illetve e kötődés időtartamára, ezért ezek együttesen vizsgálandók (lásd a C-297/89. sz. Ryborg-ügyben 1991. április 23-án

hozott ítélet [EBHT 1991., I-1943. o.] 19. pontját és a fent hivatkozott Louloudakis-ügyben hozott ítélet 51. pontját).

55 Szokásos tartózkodási helynek azt a helyet kell tekinteni, amelyet az érintett személy érdekeinek állandó központjául választott (lásd megfelelően a fent hivatkozott Ryborg-ügyben hozott ítélet 19. pontját és Louloudakis-ügyben hozott ítélet 51. pontját).

56 A folyamatosság követelménye arra a feltételre vonatkozik, amely szerint az érdekeltnek minden naptári évben legalább 185 napot életvitelszerűen az adott helyen kell tartózkodnia. Az alapügyben, amelyben a kérdést előterjesztő bíróság szerint teljesül ez a feltétel, G. Alevizos NATO-nál betöltött olaszországi beosztásának határozott idejű volta tehát önmagában nem zárja ki, hogy neki a kérdéses időszakban e tagállamban volt a szokásos tartózkodási helye.

57 A szokásos tartózkodási hely mint az érintett személy érdekeinek állandó központja meghatározásához figyelembe kell venni minden releváns tényt (lásd a fent hivatkozott Ryborg-ügyben hozott ítélet 20. pontját), így különösen e személynek és családtagjainak tényleges fizikai jelenlétét, azt, hogy van-e lakóhelyük, hogy a gyermekek ténylegesen hol járnak iskolába, hol kerül sor a szakmai tevékenység gyakorlására, hogy a vagyoni érdekek, illetve a hatóságokkal és társadalmi szervezetekkel fennálló közigazgatási kapcsolatok mely helyhez kötődnek, amennyiben mindezek a tényezők az érintett személy abbéli akaratát tükrözik, hogy az életmód és a szokásos társadalmi és szakmai kapcsolatok alakulása folytán a kiküldetési helyén bizonyos stabilitást alakítson ki (lásd a fent hivatkozott Louloudakis-ügyben hozott ítélet 55. pontját).

58 Hozzá kell tenni, hogy amennyiben a 83/183 irányelv 6. cikke (1) bekezdése második albekezdésének megfelelően az oktatási intézmény látogatása nem jár együtt a szokásos tartózkodási hely áthelyezésével, ha ez magára az érdekelt személyre vonatkozik, a család egészét tekintve azonban, amint azt G. Alevizos írásbeli észrevételeiben kifejtette, az áthelyezés bizonyítékának tekinthető, ha a gyermekeit érinti (lásd megfelelően a fent hivatkozott Louloudakis-ügyben hozott ítélet 56. pontját).

59 A görög kormány azon érvével kapcsolatban, miszerint a jelen esetben G. Alevizos a NATO-nál betöltött olaszországi beosztása idején megőrizte a görög hatóságokkal fennálló szakmai kapcsolatait, valamint szociális és adóügyi kötődését Görögországhoz, megjegyzendő egyrészt, hogy ez az esetleges körülmény nem változtat azon a tényen, hogy az említett időszakban az érdekelt Olaszországban gyakorolta szakmai tevékenységét, itt volt tehát foglalkozási kötődéseinek központja, amint arra a főtanácsnok indítványának 66. pontjában rámutatott.

60 Másrészt, a 83/183 irányelv 6. cikke (1) bekezdésének második albekezdéséből az következik, hogy e rendelkezés a személyes kötődéseket helyezi előtérbe, ha az érdekelt személyes és foglalkozási kötődései nemcsak egy tagállamban találhatók (lásd megfelelően a fent hivatkozott Louloudakis-ügyben hozott ítélet 52. pontját).

61 A 83/183 irányelv 6. cikkének (1) bekezdése tehát elrendeli mind a foglalkozási, mind a személyes kötődések figyelembevételét egy adott hely vonatkozásában, és oly módon értelmezendő, hogy ha a foglalkozási és személyes kötődések átfogó értékelése nem elegendő az érintett személy érdekei állandó központjának meghatározásához, azt elsődlegesen a személyes kötődések alapján kell megtenni (lásd megfelelően a fent hivatkozott Louloudakis-ügyben hozott ítélet 53. pontját).

62 A fentiekből következően a 83/183 irányelv 6. cikkének (1) bekezdése úgy értelmezendő, hogy valamely tagállam köztisztviselőinek, fegyveres erői, biztonsági testületei és kikötői őrsége tagjainak, akik családtagjaikkal együtt évenként legalább 185 napot egy másik tagállam területén tartózkodnak általuk határozott idejű szolgálati kiküldetés teljesítése céljából, az említett 6. cikk (1) bekezdése szerinti szokásos tartózkodási helye e kiküldetés ideje alatt e másik tagállamban van.

Az EK 18. és EK 19. cikkről

63 A tárgyalás során az Európai Közösségek Bizottsága felvetette, hogy az alapügy az EK 18. és EK 39. cikk szempontjából is vizsgálható.

64 E tekintetben, még ha a kérdést előterjesztő bíróság kérdése ténylegesen mindössze a 83/183 irányelv 6. cikkének értelmezésére irányult is, ez a tény nem képezi akadályát annak, hogy a Bíróság a kérdést előterjesztő bíróság számára biztosítsa a közösségi jog értelmezéséhez szükséges összes olyan szempontot, amely hasznos lehet az utóbbi előtt folyamatban lévő ügy megítéléséhez, függetlenül attól, hogy kérdése megfogalmazásában ez a bíróság hivatkozott-e ezekre, vagy sem (e tekintetben lásd a C-241/89. sz. SARPP-ügyben 1990. december 12-én hozott ítélet [EBHT 1990., I-4695. o.] 8. pontját, a C-87/97. sz., Consorzio per la tutela del formaggio Gorgonzola ügyben 1999. március 4-én hozott ítélet [EBHT 1999., I-1301. o.] 16. pontját, a fent hivatkozott Weigel-ügyben hozott ítélet 44. pontját és a fent hivatkozott Lindfors-ügyben hozott ítélet 32. pontját).

65 A jelen esetben, amennyiben az alapügyben szereplő adók nem tartoznának a 83/183 irányelv 1. cikke (1) bekezdésének hatálya alá, meg kell vizsgálni, hogy milyen hatásai lennének ezen adók alkalmazásának az EK 18. és EK 39. cikk által biztosított, a G. Alevizoshoz hasonló közösségi polgárokat megillető szabad mozgás jogára.

66 Az EK 39. cikk a munkavállalók szabad mozgása tekintetében különös rendelkezést tartalmaz az EK 18. cikkhez képest, amely általános jelleggel rögzíti a tagállamok területén való szabad mozgás és tartózkodás valamennyi uniós polgárt megillető jogát (lásd a C-100/01. sz., Oteiza Olazabal ügyben 2002. november 26-án hozott ítélet [EBHT 2002., I-10981. o.] 26. pontját és a C-520/04. sz. Turpeinen-ügyben 2006. november 9-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-10685. o.] 13. pontját). Először tehát azt kell megvizsgálni, hogy az alapügy az EK 39. cikk hatálya alá tartozik-e.

67 E tekintetben emlékeztetni kell rá, hogy a „munkavállaló" fogalma az EK 39. cikk értelmében közösségi tartalommal bír, és nem értelmezhető megszorítóan. „Munkavállalónak" kell tekinteni minden személyt, aki valós és tényleges munkát végez, kizárva az olyan egyszerűbb tevékenységeket, amelyek jelentősége kifejezetten csekély, és kiegészítő jellegűek. Ezen ítélkezési gyakorlat szerint a munkaviszonynak jellemzője az a körülmény, hogy valamely személy meghatározott ideig, más javára és más irányítása alatt, díjazás ellenében szolgáltatást nyújt (lásd többek között a 66/85. sz. Lawrie-Blum-ügyben 1986. július 3-án hozott ítélet [EBHT 1986., 2121. o.] 16. és 17. pontját, a C-138/02. sz. Collins-ügyben 2004. március 23-án hozott ítélet [EBHT 2004., I-2703. o.] 26. pontját és a C-456/02. sz. Trojani-ügyben 2004. szeptember 7-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-7573. o.] 15. pontját).

68 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a munkaviszony jogi természete nem meghatározó az EK 39. cikk alkalmazása szempontjából (lásd többek között a 152/73. sz. Sotgiu-ügyben 1974. február 12-én hozott ítélet [EBHT 1974., 153. o.] 5. pontját, a 344/87. sz. Bettray-ügyben 1989. május 31-én hozott ítélet [EBHT 1989., 1621. o.] 16. pontját és a fent hivatkozott Trojani-ügyben hozott ítélet 16. pontját). Az a körülmény, hogy a munkavállaló köztisztviselőként került alkalmazásra, illetve hogy munkaviszonyát nem a magánjog, hanem a közjog szabályozza, e vonatkozásban érdektelen (lásd a fent hivatkozott Sotgiu-ügyben hozott ítélet 5. pontját).

69 Továbbá, noha a G. Alevizos által a NATO-hoz való olaszországi beosztását megelőzően a görög légierőnél betöltött tisztség az EK 39. cikk (4) bekezdése szerinti „közszolgálatban történő foglalkoztatásnak" is minősülhet, mivel – közvetlenül vagy közvetve – a közhatalom gyakorlásában, valamint az állam közérdekeinek vagy más közjogi szervek érdekeinek védelmét szolgáló feladatokban való részvétellel jár (e tekintetben lásd a 149/79. sz., Bizottság kontra Belgium ügyben 1980. december 17-én hozott ítélet [EBHT 1980., 3881. o.] 10. pontját, a C-290/94. sz., Bizottság kontra Görögország ügyben 1996. július 2-án hozott ítélet [EBHT 1996., I-3285. o.] 2. pontját és a C-47/02. sz., Anker és társai ügyben 2003. szeptember 30-án hozott ítélet [EBHT 2003., I-10447. o.] 58. pontját), emlékeztetni kell arra, hogy a munkavállalók Közösségen belüli szabad mozgása elvének az EK-Szerződés rendszerében meglévő alapvető jellegét figyelembe véve az e rendelkezésben foglalt kivételek hatálya nem terjedhet túl ezen eltérés EK-Szerződésbe foglalásának célján (a fent hivatkozott Sotgiu-ügyben hozott ítélet 4. pontja).

70 Ez a cél a tagállamok számára fenntartani a külföldi állampolgárok alkalmazásának a közszolgálatban meghatározott állásokra történő korlátozásának lehetőségét (a fent hivatkozott Sotgiu-ügyben hozott ítélet 4. pontja), az ilyen állások ugyanis betöltőik részéről az államhoz kötődő különleges szolidaritási kapcsolatot, valamint az

állampolgársági kötelék alapját képező jogok és kötelezettségek kölcsönösségét feltételezik (lásd a fent hivatkozott Bizottság kontra Belgium ügyben hozott ítélet 10. pontját). Az EK 39. cikk (4) bekezdése azonban nem eredményezheti a tagállami közszolgálatba egyszer már felvett munkavállalóknak az EK 39. cikk (1)–(3) bekezdésében foglalt rendelkezések alkalmazásából történő kizárását (e tekintetben lásd a fent hivatkozott Sotgiu-ügyben hozott ítélet 4. pontját).

71 A jelen ügyben egyébként az iratokban nincs arra utaló adat, hogy az alapügyben szereplő adók beszedése összefüggene azzal a körülménnyel, hogy G. Alevizos a görög légierő tisztje. Az említett adókat mint tartózkodási helyét egyik tagállamból a másikba áthelyező személynek kell megfizetnie.

72 G. Alevizosnak a NATO-nál betöltött ideiglenes állását illetően emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a származási államától eltérő tagállamban dolgozó közösségi állampolgár nem veszíti el az EK 39. cikk (1) bekezdése szerinti „munkavállalói" jogállását amiatt, hogy valamely nemzetközi szervezetnél tölt be állást (lásd többek között a 389/87. és 390/87. sz., Echternach és Moritz egyesített ügyekben 1989. március 15-én hozott ítélet [EBHT 1989., 723. o.] 11. és 15. pontját, a C-209/01. sz., Schilling- és Fleck-Schilling-ügyben 2003. november 13-án hozott ítélet [EBHT 2003., I-13389. o.] 28. pontját, a C-293/03. sz. My-ügyben 2004. december 16-án hozott ítélet [EBHT 2004., I-12013. o.] 37. pontját és a C-185/04. sz. Öberg-ügyben 2006. február 16-án hozott ítélet [EBHT 2006., I-1453. o.] 12. pontját).

73 Ebből az következik, hogy egy tagállami állampolgár munkavállalótól, mint amilyen G. Alevizos, nem tagadhatók meg azon jogok és az a védelem, amelyeket az EK 39. cikk biztosít számára (lásd e tekintetben a fent hivatkozott Öberg-ügyben hozott ítélet 13. pontját).

74 A Bíróság töretlen ítélkezési gyakorlatából ezenkívül az következik, hogy a Szerződés személyek szabad mozgására vonatkozó rendelkezéseinek összessége annak megkönnyítését szolgálja, hogy a közösségi polgárok a Közösség egész területén belül bármilyen kereső tevékenységet folytathassanak (lásd többek között a C-415/93. sz. Bosman-ügyben 1995. december 15-én hozott ítélet [EBHT 1995., I-4921. o.] 94. pontját, a C-18/95. sz. Terhoeve-ügyben 1999. január 26-án hozott ítélet [EBHT 1999., I-345. o.] 37. pontját, a C-190/98. sz. Graf-ügyben 2000. január 27-én hozott ítélet [EBHT 2000., I-493. o.] 21. pontját és a fent hivatkozott Weigel-ügyben hozott ítélet 52. pontját).

75 A jelen esetben az alapügyben szereplő adók beszedése azzal a hatással járhatna, hogy kevésbé vonzóvá teszi az érdekelt számára a visszatérést származási tagállamába, ha az említett állam szabályozása következtében a más tagállamban kereső tevékenység folytatását követő visszatérés hátrányos következményekkel járna az érdekelt számára azon munkavállalók adózási helyzetéhez képest, akik nem éltek a szabad mozgáshoz való jogukkal. Az ilyen következmények ezáltal visszatarthatják a tagállami állampolgárokat attól, hogy a szabad mozgáshoz való jogukkal élve elhagyják származási államukat azért, hogy egy másik tagállam területén folytassanak kereső tevékenységet (e tekintetben lásd a C-370/90. sz. Singh-ügyben 1992. július 7-én hozott ítélet [EBHT 1992., I-4265. o.] 19. és 23. pontját, valamint a C-224/98. sz. D'Hoop-ügyben 2002. július 11-én hozott ítélet [EBHT 2002., I-6191. o.] 31. pontját).

76 Az EK-Szerződés a munkavállaló számára nem biztosítja azonban, hogy tevékenységének más tagállamba való áthelyezése, mint amelyben addig lakott, semleges az adóztatás vonatkozásában. A tagállamok kérdéses adójogi szabályozásának eltérése miatt lehetséges, hogy az ilyen tartózkodásihely-változtatás az esettől függően a közvetett adóztatás szempontjából előnyös vagy előnytelen a munkavállaló számára. Ebből következik, hogy elvileg nem ellentétes az EK 18. cikkel az esetleges hátrány ahhoz a helyzethez képest, amelyben a tartózkodásihely-változtatást megelőzően e munkavállaló a tevékenységét kifejtette, feltéve hogy a szóban forgó szabályozás nem hozza e munkavállalót hátrányosabb helyzetbe azokhoz képest, akik az ilyen adóztatásnak korábban is alanyai voltak (lásd a fent hivatkozott Weigel-ügyben hozott ítélet 55. pontját és Lindfors-ügyben hozott ítélet 34. pontját).

77 Ilyen körülmények között az alapügyben szereplő adók EK 39. cikkel való összeegyeztethetősége különösen azok mértékétől és az alkalmazásuk részletes szabályaitól függ (lásd a fent hivatkozott Bizottság kontra Dánia ügyben hozott ítélet 16. pontját).

78 A jelen ügyben a kérdést előterjesztő bíróság feladata annak vizsgálata, hogy az alapügyben szereplő adókra vonatkozó nemzeti rendelkezések objektív szempontokon alapulnak-e, és biztosítják-e – különösen ami a megadóztatott gépjármű értékvesztésének figyelembevételét illeti (e tekintetben lásd a 47/88. sz., Bizottság kontra Dánia ügyben 1990. december 11-én hozott ítélet [EBHT 1990., I-4509. o.] 19–22. pontját, a fent hivatkozott Weigel-ügyben hozott ítélet 70. pontját, és a C-290/05. és C-333/05. sz., Nádasdi és Németh egyesített ügyekben 2006. október 5-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-10115. o.] 47. és 51–57. pontját) –, hogy G. Alevizos ne kerüljön kedvezőtlenebb helyzetbe, mint amelyben az a munkavállaló van, aki állandó jelleggel Görögországban lakik (e tekintetben lásd a fent hivatkozott Lindfors-ügyben hozott ítélet 35. pontját).

79 Amennyiben a kérdést előterjesztő bíróság azt állapítja meg, hogy fennáll ilyen kedvezőtlenebb helyzet, meg kell vizsgálnia, hogy e bánásmódbeli különbség igazolható-e az érintett személyek lakóhelyétől független objektív megfontolásokkal, és arányban áll-e a nemzeti jog által indokoltan elérni kívánt céllal (lásd a fent hivatkozott D'Hoop-ügyben hozott ítélet 36. pontját és Lindfors-ügyben hozott ítélet 35. pontját).

80 Így mivel az alapügy az EK 39. cikk hatálya alá tartozhat, a Bíróságnak az EK 18. cikk értelmezésének kérdésével nem kell foglalkoznia (e tekintetben lásd a fent hivatkozott Oteiza Olazabal ügyben hozott ítélet 26. pontját).

81 A fenti megállapításokra tekintettel a feltett kérdésre azt a választ kell adni, hogy:

– Az alapügyben szereplőhöz hasonló jövedéki adók a 83/183 irányelv 1. cikkének (1) bekezdésében előírt adómentesség hatálya alá tartoznak, amennyiben megállapítást nyer – aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata –, hogy azokat általában, személyes használatra szolgáló gépjármű magánszemély általi, másik tagállamból történő végleges behozatalakor alkalmazzák. Az

alapügyben szereplőhöz hasonló különleges egyszeri gépjárműnyilvántartásbavételi kiegészítő adó a 83/183 irányelv 1. cikke (1) bekezdésének hatálya alá tartozik, amennyiben megállapítást nyer – aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata –, hogy az önmagában a gépjármű behozatalának tényéhez kapcsolódik.

– A 83/183 irányelv 6. cikkének (1) bekezdése úgy értelmezendő, hogy valamely tagállam köztisztviselőinek, fegyveres erői, biztonsági testületei és kikötői őrsége tagjainak, akik családtagjaikkal együtt évenként legalább 185 napot egy másik tagállam területén tartózkodnak általuk határozott idejű szolgálati kiküldetés teljesítése céljából, az említett 6. cikk (1) bekezdése szerinti szokásos tartózkodási helye e kiküldetés ideje alatt e másik tagállamban van.

– Amennyiben a kérdést előterjesztő bíróság vizsgálata eredményeképpen azt állapítja meg, hogy az alapügyben szereplő adók nem tartoznak a 83/183 irányelv 1. cikkének (1) bekezdésében előírt adómentesség hatálya alá, e bíróságnak az EK 39. cikkből fakadó követelményekre tekintettel meg kell vizsgálnia, hogy az ezen adókra vonatkozó nemzeti rendelkezések alkalmasak-e annak biztosítására, hogy a tartózkodási helye megváltoztatása keretében a származási országába gépjárművet behozó személy ne kerüljön kedvezőtlenebb helyzetbe, mint amelyben azon személyek vannak, akik állandó jelleggel e tagállamban laknak, illetve hogy adott esetben e bánásmódbeli különbség igazolható-e az érintett személyek lakóhelyétől független objektív megfontolásokkal, és arányban áll-e a nemzeti jog által indokoltan elérni kívánt céllal.

A költségekről

82 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (negyedik tanács) a következőképpen határozott:

Az alapügyben szereplőhöz hasonló jövedéki adók az 1989. november 23-i 89/604/EGK tanácsi irányelvvel módosított, a magánszemélyek személyes tulajdonának valamely tagállamból történő végleges behozatalára alkalmazandó adómentességekről szóló, 1983. március 28-i 83/183/EGK tanácsi irányelv 1. cikkének (1) bekezdésében előírt adómentesség hatálya alá tartoznak, amennyiben megállapítást nyer – aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata –, hogy azokat általában, személyes használatra szolgáló gépjármű magánszemély általi, másik tagállamból történő végleges behozatalakor alkalmazzák. Az alapügyben szereplőhöz hasonló különleges egyszeri gépjárműnyilvántartásba-vételi kiegészítő adó az említett 1. cikk (1) bekezdésének hatálya alá tartozik, amennyiben megállapítást nyer – aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata –, hogy az önmagában a gépjármű behozatalának tényéhez kapcsolódik.

A 83/183 irányelv 6. cikkének (1) bekezdése úgy értelmezendő, hogy valamely tagállam köztisztviselőinek, fegyveres erői, biztonsági testületei és kikötői őrsége tagjainak, akik családtagjaikkal együtt évenként legalább 185 napot egy másik tagállam területén tartózkodnak határozott idejű szolgálati kiküldetés teljesítése céljából, az említett 6. cikk (1) bekezdése szerinti szokásos tartózkodási helye e kiküldetés ideje alatt e másik tagállamban van.

Amennyiben a kérdést előterjesztő bíróság vizsgálata eredményeképpen azt állapítja meg, hogy az alapügyben szereplő adók nem tartoznak a 83/183 irányelv 1. cikkének (1) bekezdésében előírt adómentesség hatálya alá, e bíróságnak az EK 39. cikkből fakadó követelményekre tekintettel meg kell vizsgálnia, hogy az ezen adókra vonatkozó nemzeti rendelkezések alkalmasak-e annak biztosítására, hogy a tartózkodási helye megváltoztatása keretében a származási országába gépjárművet behozó személy ne kerüljön kedvezőtlenebb helyzetbe, mint amelyben azon személyek vannak, akik állandó jelleggel e tagállamban laknak, illetve hogy adott esetben e bánásmódbeli különbség igazolható-e az érintett személyek lakóhelyétől független objektív megfontolásokkal, és arányban áll-e a nemzeti jog által indokoltan elérni kívánt céllal.

Aláírások